

PIELE DE MĂGAR

A fost o dată un rege atât de măreț, atât de iubit de popoarele pe care le cârmuia, atât de respectat de toți vecinii și de aliații lui, încât se poate spune că era cel mai fericit dintre monarhi. Fericirea lui era sporită și de căsătoria cu o prințesă frumoasă și plină de virtuți; iar cei doi soți viețuiau ca o singură făptură. Din nuntirea lor se născuse o fată fermecătoare, dăruită cu atâtea calități, încât părinților ei nu le părea rău că nu au mai mulți urmași.

Strălucirea, bunul gust și îndestularea domneau în palat; sfetnicii erau înțelepți și iscușiți; curtenii, cinstiți și iubitori; servitorii, devotați și harnici; grajdurile erau mari și pline de cei mai frumoși cai din lume, cu șei și harnașamente bogate. Dar străinii, care veneau să admire aceste grajduri minunate, se mirau că, drept în locul cel mai la vedere, un cogeamite măgar își arăta mândru urechile lui lungi. Nu dintr-o fantezie, ci pe bună dreptate îi dăduse regele locul de frunte: virtuțile acestui animal rar meritau această înălțare, dat fiind că natura îl întocmise astfel încât, în loc de a fi pline de murdărie, paiele din grajdul lui erau acoperite din belșug, în fiecare dimineață, cu bani de aur de toate soiurile, pe care-i strângeau grăjdarii când se trezea măgarul din somn.

Dar, cum necazurile vieții îi ajung pe regi la fel ca și pe supușii lor și cum întotdeauna printre cele bune sunt amestecate și câteva rele, cerul a îngăduit ca regina să fie lovită de o boală grea căreia, cu toată știința și priceperea doctorilor, nu i s-a putut găsi nici un leac. Toată lumea a fost nespus de mâhnită.

Fire simțitoare și foarte îndrăgostit de soția lui, în ciuda faimosului proverb ce spune că dragostea și căsătoria nu se împacă, regele se ruga pentru sănătatea ei în toate templele din împărăție, implorând zadarnic zeii și zânele să ia viața lui în locul vieții soției iubite.

Regina, simțind că i se apropie sfârșitul, îi spuse înlăcrimatului ei soț:

—Îngăduie-mi ca, înainte să mor, să-ți cer un lucru: dacă vei dori să te însori din nou...

La aceste vorbe, regele scoase țipete jalnice, luă mâna reginei, o scaldă în lacrimi și îi jură că nu are de ce să-i vorbească de o altă căsnicie:

—Nu, nu, draga mea regină, mai curând te voi urma în mormânt!

—Țara, grăi regina cu o hotărâre ce-i adânci mâhnirea bietului rege, țara, căreia se cuvine să-i dai urmași, văzând că nu ți-am dăruit decât o fiică, îți va cere să ai fii care să-ți semene; dar te rog din tot sufletul, în numele dragostei tale pentru mine, să nu îndeplinești dorința supușilor tăi decât dacă vei găsi o prințesă mai frumoasă și mai bine făcută decât mine; jură-mi asta și voi muri împăcată.

Se crede că regina, care era foarte mândră, i-a cerut acest jurământ cu gândul că regele nu se va recăsători niciodată, pentru că nu va mai găsi în lume o femeie la fel de frumoasă ca ea.

În sfârșit, regina a murit. Nu s-a mai pomenit asemenea durere ca cea a regelui: toată ziua și toată noaptea plângea și suspina.

Dar marile dureri nu țin mult. De altfel, căpeteniile țării s-au adunat și au venit să-i ceară să se recăsătorească. Cererea i se păru regelui neîndurătoare și îl tăcu să verse noi râuri de lacrimi. Le spuse despre jurământul făcut reginei și le mărturisi că i se pare cu neputință ca sfetnicii să-i poată găsi o prințesă mai frumoasă și mai bine făcută decât răposata lui nevestă.

Dar sfetnicii au găsit că o asemenea promisiune e un fleac și i-au zis că nu contează frumusețea: că o regină trebuie să fie virtuoasă și să facă prunci; că țara are nevoie de prinți pentru liniștea ei; că e adevărat că fiica regelui are toate darurile trebuincioase pentru a deveni o mare regină, dar că vor trebui să-i aleagă un străin drept soț; și că, atunci, fie acest străin o va duce în țara lui, fie, dacă va domni împreună cu ea, copiii lor nu vor mai fi din neamul tatălui ei; și că, neavând un prinț din neamul regelui, țările vecine ar putea porni războaie care ar duce la ruina regatului.

Regele, izbit de aceste cugetări, le promise ca va încerca să-i mulțumească. Și, într-adevăr, a căutat, printre prințesele de măritat, una care să-i convină. În fiecare zi i se aduceau portrete încântătoare: dar nici unul nu avea farmecul răposatei regine; așa că el nu se hotăra deloc.

Din păcate, deși era un om cu multă judecată, a înnebunit de-a binelea, așa că i-a venit ideea că prințesa, fiica lui, o întrecea cu mult pe regina, mama ei, în farmec și minte; așa că i-a spus că s-a hotărât să se însoare cu ea, pentru că numai ea poate să-l dezlege de jurământ.

Tânăra prințesă, plină de virtute și pudoare, aproape că a leșinat auzind această propunere oribilă. S-a aruncat la picioarele regelui, tatăl ei, și l-a implorat, cu toată stăruința de care a putut fi în stare, să nu o silească să făptuiască o asemenea crimă.

Regele, încăpățânându-se să ducă la bun sfârșit acest plan ciudat, ceru sfatul unui bătrân druid¹, ca să liniștească într-un fel conștiința tinerei prințese. Druidul, mai mult ambițios și mai puțin religios, a jertfit cele convenite nevinovăției și virtuții pentru cinstea de a fi pe placul unui mare rege: el s-a strecurat cu atâta iscusință în mintea regelui, i-a arătat într-o lumină atât de blândă crima pe care vroia s-o înfăptuiască, încât a reușit chiar să-l convingă că se va face plăcut zeilor dacă se va însura cu fiica lui.

Regele, măgulit de vorbele mieroase ale bătrânului ticălos, l-a îmbrățișat și s-a întors acasă mai hotărât ca oricând să-și îndeplinească planul. Îi porunci așadar prințesei să fie gata să i se supună.

Tânăra prințesă, covârșită de o mare durere, nu mai avu alt gând decât să meargă să-i ceară ajutor Zânei liliacului, nașa ei. Așa că plecă în chiar acea noapte, într-o trăsurică frumoasă, trasă de un berbec mare, care cunoștea toate drumurile și astfel ajunse cu bine la zână.

Zâna, care o iubea pe prințesă, îi zise că știe tot ce se întâmplase și o îndemnă să nu-și facă griji, pentru că nu i se va întâmpla nimic rău dacă va face întocmai tot ce-i va spune ea.

—Căci, scumpa mea copilă, ar fi o mare greșeală să te măriți cu tatăl tău; dar poți să nu-i dai ascultare și, în același timp să nu i te împotrivești pe față: spune-i că poțtești să-ți faci rost de o rochie de culoarea timpului. Cu toată puterea lui, niciodată nu va putea reuși.

¹ Preot al populației celtice care a locuit în mileniul II î.H. pe teritoriul de astăzi al Franței și Irlandei.

Prințesa îi mulțumi nașei și, chiar a doua zi de dimineață, îi vorbi tatălui ei precum o sfătuiuse zâna, înștiințându-l că nu-i va da nici un răspuns până nu va avea rochia de culoarea timpului.

Regele, încântat că-i dă nădejdi, îi chemă pe cei mai iscusiți țesători și le porunci să facă rochia, spunându-le că, dacă nu vor reuși, vor fi spânzurați cu toții. Dar n-a fost nevoie să ajungă la o asemenea pedeapsă. Chiar a doua zi i-au adus rochia mult dorită: era de un albastru la fel de frumos ca cerul senin, împodobit cu nori de aur.

Prințesa s-a întristat foarte: nu știa cum să iasă din încurcătură. Regele îi cerea de zor să-i răspundă. Se duse din nou la nașă; foarte uimită că stratagema ei nu reușise, zâna îi spuse să încerce să ceară, de data aceasta, o rochie de culoarea lunii.

Regele, care nu-i putea refuza nimic fetei lui, îi chemă din nou pe cei mai pricepuți țesători și le porunci cu atâta stăruință să facă o rochie de culoarea lunii, că n-a trecut o zi și i-au și adus-o. Prințesa, încântată de rochie, dar nu și de încăpățânarea tatălui ei, izbucni în lacrimi fierbinți când rămase singură cu doica și cu doamnele ei de onoare.

Zâna Liliacului, care știa tot ce se întâmplă, veni în ajutorul mânăitei prințese și grăi:

—Cred că nu mă înșel spunând că, dacă-i vei cere o rochie de culoarea soarelui, vom reuși să-l dezbărăm de gândul lui pe rege, tatăl tău; căci nimeni nu va ajunge vreodată să facă o asemenea rochie; și vom câștiga măcar timp.

Prințesa era de aceeași părere, așa că a cerut rochia. Iar regele îndrăgostit a dat fără părere de rău toate diamantele și toate rubinele coroanei pentru a ajuta la desăvârșirea splendidei țesături, poruncind să nu se cruțe nimic pentru ca rochia să fie aidoma ca soarele. Și într-adevăr, atunci când s-a adus rochia, toți cei care au văzut-o au fost siliți să-și închidă ochii. Din acele timpuri s-au inventat ochelarii cu sticle verzi și cu sticle negre.

Ce-a făcut prințesa văzând rochia? Nu se mai pomenise vreodată ceva mai frumos și mai artistic lucrat. Prințesa a rămas fără grai. Și, pretextând că o dor ochii, încurcată și rușinată cum nu se mai poate, s-a retras în camera ei, unde o aștepta nașa. Acolo treburile s-au încurcat și mai tare, căci la vederea rochiei de culoarea soarelui, zâna s-a înroșit toată de furie.

—Aha! Păi dacă așa stau lucrurile, fata mea, o să punem la grea încercare dragostea rușinoasă a tatălui tău. Se încăpățânează prostește să facă această căsătorie, și își închipuie că în curând va reuși. Dar cred că o să-i treacă pofta auzind ce te sfătuiesc să-i ceri: cere-i pielea măgarului pe care-l iubește ca pe ochii din cap și care-i aduce cu atâta dărnicie banii de aur trebuitori pentru toate cheltuielile lui. Du-te și cere-i sus și tare pielea măgarului.

Prințesa, încântată că a găsit încă un mijloc de a scăpa de o căsătorie care o scârbea, și gândind, în același timp, că tatălui ei nici nu i-ar trece prin cap vreodată să-și sacrifice măgarul iubit, se duse la rege și-i spuse despre dorința ei de a avea pielea frumosului animal.

Deși regele rămase uimit de un asemenea capriciu, nu șovăi nici o clipă să-l satisfacă. Bietul măgar a fost sacrificat, iar pielea lui i-a fost adusă prințesei cu multă curtenie.

Biata fată, văzând că nu-și mai poate amâna nenorocirea nici măcar cu o clipă, se lăsă cuprinsă de disperare. Dar nașa ei îi veni în ajutor.

—Ce faci, fata mea? zise ea, văzând că prințesa își smulge părul și-și zgârie frumoșii ei obraji. Ai ajuns în clipa cea mai fericită a vieții tale. Înfășoară-te în pielea asta, ieși din palat și du-te unde vezi cu ochii: când pui cinstea mai presus de orice, zeei știu să te răsplătească. Du-te, o să am eu grijă ca toaletele tale să te urmeze oriunde te vei duce: oriunde te vei opri, caseta în care sunt rochiile și bijuteriile tale îți va urma pașii pe sub pământ. Ține bagheta mea: lovește cu ea pământul atunci când vei avea nevoie de casetă și ea va apărea în fața ochilor tăi. Grăbește-te să pleci, nu mai sta.

Prințesa își îmbrățișa nașa de o mie de ori, o rugă să n-o părăsească, își trase pe ea pielea cea urâtă, se mânji pe față cu funingine din sobă și ieși din palatul strălucit, fără ca cineva s-o recunoască.

Se făcu vâlvă mare din cauza lipsei prințesei. Regele era disperat. Poruncise să se pregătească o serbare măreață, iar acum rămăsese nemângâiat. Trimise mai mult de o sută de jandarmi și peste o mie de mușchetari în căutarea fiicei lui. Dar zâna, care veghea asupra ei, o făcu nevăzută chiar și pentru ochii cei mai iscoditori. Așa că regele rămase cu buza umflată.

În tot acest timp, prințesa își vedea de drum. Departe, mai departe, și mai departe își căuta mereu un locșor; dar cu toate că, de milă, i se dădea câte ceva de mâncare, tuturor li se părea că e prea murdară ca să o primească în casă.

După o vreme, ajunsese într-un oraș frumos. La porțile lui era o fermă mare; gospodina avea nevoie de o slujnică să-i spele cârpele de bucătărie, să curețe cotețul găștelor și strohul porcilor. Femeia, văzând-o pe biata călătoare atât de murdară, îi spuse să rămână pe lângă fermă; prințesa primi cu plăcere, pentru că era foarte obosită de atâta mers.

Au lăsat-o să stea într-un colțișor al bucătăriei; în primele zile, slugile au făcut o mulțime de glume mojice pe seama ei, din cauză că pielea de măgar o făcea să arate murdară și scârbavnică. Până la urmă, s-au obișnuit cu ea; de altfel, prințesa își îndeplinea îndatoririle cu mare sfințenie, astfel că gospodina a luat-o sub oblăduirea ei.

Ducea oile la păscut și le adăpostea la timp, dacă era nevoie; mergea cu găștele la câmp și avea grijă de ele cu atâta pricepere, de parcă toată viața ar fi făcut numai asta; toate dădeau roade în mâinile ei frumoase.

Într-o bună zi, pe când stătea lângă o apă limpede, unde adesea își plângea soarta tristă, îi veni ideea să se oglindească în luciul ei. Se înspăimântă de urâtenia pieii de măgar care o acoperea din cap până-n picioare. Rușinându-se de cum arăta, se spală repede pe față și pe mâini; mâinile i se făcură albe ca fildeșul, iar obrajii își recăpătară frăgezimea și strălucirea lor firească. Bucuria de a se vedea atât de frumoasă îi dădu poftă să se scalde, ceea ce făcu imediat. Dar trebui să-și îmbrace din nou oribila piele, pentru a se întoarce la fermă. Din fericire, în ziua următoare era sârbătoare; așa că a avut răgazul să-și scoată caseta, să-și facă toaleta, să-și pudreze părul strălucitor și des și să-și pună frumoasa rochie de culoarea timpului. Cămaruța ei era așa de strâmtă, încât nici nu-și putea întinde trena rochiei. Frumoasa prințesă se uită în oglindă și se admiră singură, pe bună dreptate; apoi hotărî să-și mai înșele plictiseala punându-și rând pe rând minunatele ei rochii, în toate duminicile și în zilele de sârbătoare; și așa și făcu.

Își împletea în frumosul păr flori și diamante, cu o artă nemaiîntâlnită; și ades ofta de mâhnire că singurii martori ai frumuseții ei erau oile și găștele,

care o iubeau la fel de mult și când era îmbrăcată cu urâta piele de măgar. La fermă, toată lumea o numea „Piele de măgar”.

Prințul era tânăr, frumos și minunat de bine făcut; era mult-iubit de tatăl lui, regele și de mama lui, regina și era adorat de supuși.

Tânărului prinț i s-a oferit o gustare, pe care a primit-o cu plăcere; apoi, s-a apucat să cutreiere curțile de păsări și să scotocească în toate colțișoarele.

Alergând astfel de ici-colo, a nimerit pe o cărare dosnică, la capătul căreia a văzut o ușă închisă. Curiozitatea l-a îndemnat să tragă cu ochiul pe gaura cheii. Și care nu i-a fost uimirea zărind o prințesă nespus de frumoasă și de bogat îmbrăcată, pe care, văzându-i aerul nobil și modest, a luat-o drept zeiță. Pe prinț l-a copleșit pe loc o dragoste năvalnică și ar fi spart ușa în acea clipă, dacă încântătoarea persoană nu i-ar fi inspirat și un mare respect.

Ieși cu tristețe de pe cărarea dosnică și întunecoasă și se duse să întrebe cine locuiește în cămăruța aceea. I se răspunse că acolo stă o slujnică numită Piele de măgar, din cauza pieii cu care se îmbracă; că e atât de murdară și de neîngrijită încât nu se uită nimeni la ea și nici nu-i vorbește, și că a fost primită la fermă din milă, ca să păzească oile și găștele.

Prințul, nu prea mulțumit de aceste lămuriri, a văzut bine că oamenii simpli de la fermă nu știau mai mult și că degeaba îi mai întreabă. Se întoarse la palatul tatălui său, îndrăgostit cum nu se poate spune și păstrând neconținut în fața ochilor frumoasa imagine a zeiței întrezărite prin gaura cheii. Îi părea rău că nu a ciocănit la ușă și s-a hotărât ca altădată să facă acest lucru.

Dar zbuciumul sângelui, cauzat de înflăcărarea dragostei lui, i-a adus în aceeași noapte o febră grea, și curând a ajuns bolnav de moarte. Regina, mama lui, care-l avea doar pe el, era disperată că toate leacurile nu-i erau de nici un folos. Degeaba promitea răsplată pe măsură doctorilor; se străduiau din răspuțeri, dar nimic nu-l vindeca pe prinț.

În cele din urmă, au ghicit că o mâhnire ascunsă stă la rădăcina răului. O înștiințară pe regină care, plină de dragoste pentru fiul ei, l-a implorat să-i spună ce mâhnire îl roade, căci, chiar dacă ar fi nevoie să-i dea coroana lui, regele, tatăl său, s-ar da jos de pe tron fără părere de rău și l-ar urca pe el. I-a spus că, dacă dorește să se însoare cu cine știe ce prințesă, chiar dacă ar fi în război cu tatăl ei și chiar dacă ar avea motive să se plângă de el, ar sacrifica totul pentru a căpăta ceea ce prințul dorește; dar că îl roagă din inimă să nu se lase să moară, pentru că viața părinților depinde de viața lui.

Vorbele întristatei regine i-au adus prințului șiroaie de lacrimi pe obraji.

—Doamnă, zise el în cele din urmă, cu o voce stinsă, nu sunt un fiu atât de nerecunoscător încât să jinduiesc coroana tatălui meu; să dea Domnul să trăiască încă mulți ani și să mă ajute să-i fiu multă vreme cel mai devotat și cel mai respectuos supus! Cât despre prințesele pe care mi le oferiți, încă nu m-am gândit să mă însor; și cred că știți că, ascultător cum sunt, mă voi supune mereu voinței voastre, oricât mi-ar fi de greu.

—Ah, fiul meu, răspunse regina, nimic nu e prea scump pentru a-ți salva viața; dar, iubitul meu fiu, salvează viața mea și pe cea a regelui spunându-mi ce dorești, și să știi că dorința îți va fi îndeplinită.

—Ei bine, doamnă, pentru ca vreți să vă mărturisesc ce gândesc, am să vă spun, căci mi s-ar părea o crimă să primejduiesc două fapte care-mi sunt atât de dragi. Iată, mamă: aș dori ca Piele de măgar să-mi facă o prăjitură și, de

îndată ce o va fi făcut, să-mi fie adusă.

Regina, uimită de acest nume ciudat, întreabă cine e Piele de măgar.

—Doamnă, îi răspunse unul dintre curtenii care, din întâmplare, o văzuse pe față, e o ființă cu pielea neagră, mai hidoasă decât un lup; o jechoasă care locuiește la ferma domniei-voastre și care vă păzește găștele.

—Nu contează, exclamă regina. Poate că fiul meu, întorcându-se de la vânătoare, a mâncat prăjituri făcute de ea. E un capriciu de om bolnav; pe scurt, vreau ca Piele de măgar (dacă acesta e numele ei) să-i facă numaidecât o prăjitură.

Au dat fuga la fermă, au adus-o pe Piele de măgar și i-au poruncit să facă o prăjitură pentru prinț, cât se poate de bună.

Unii autori susțin că, în clipa când prințul a pus ochiul la gaura cheii, Piele de măgar l-a zărit; iar apoi, privind pe ferestruică, l-a văzut pe prințul cel tânăr, frumos și bine făcut; gândul i-a rămas la el și adesea amintirea lui îi smulgea suspine amare.

Oricum ar fi, fie că Piele de măgar îl văzuse, fie că numai auzise vorbindu-se de el cu laude mari, a fost încântată să aibă un mijloc de a se face cunoscută. S-a încuiat în cămăruța ei, și-a aruncat jos pielea cea urâtă, s-a spălat pe față și pe mâini, și-a pieptănat parul lung și blond, a îmbrăcat un corset din țesătură strălucitoare de argint și o fustă aidoma și s-a apucat să facă prăjitura mult dorită. A pus în ea făina cea mai albă, ouă și unt proaspăt. Pe când frământa coca, fie cu bună știință, fie altfel, un inel pe care-l purta pe deget a căzut în aluat și a rămas acolo. Și de îndată ce prăjitura s-a copt, prințesa s-a îmbrăcat cu pielea cea urâtă, i-a dat prăjitura curteanului care o aștepta și i-a cerut vești despre sănătatea prințului; dar omul n-a binevoit să-i răspundă și a plecat repede să-i ducă prăjitura bolnavului.

Prințul luă prăjitura din mâinile curteanului și începu s-o înfulece cu o asemenea grabă, că doctorii, care erau de față, spuseră în cor că lăcomia aceasta nu e semn bun. Într-adevăr, puțin a lipsit ca prințul să nu se înece cu inelul peste care a nimerit într-una din bucățile de prăjitură; dar l-a scos pe furiș din gură și pofta de mâncare i s-a mai potolit când a văzut smaraldul strălucitor montat pe un cerculeț de aur atât de strâmt, încât s-a gândit că n-ar putea împodobi decât cel mai fin degetel din lume.

A sărutat inelul de o mie de ori, l-a pus sub perna lui de la căpătâi și, ori de câte ori i se părea că nu-l vede nimeni, îl scotea și se uita la el. Se chinuia grozav întrebându-se oare cum ar putea s-o vadă pe stăpâna acestui inel și nu îndrăzne să creadă că i s-ar da voie să o cheme la el pe slujnica Piele de măgar, care făcuse prăjitura. Nu îndrăznea nici să mărturisească ce văzuse prin gaura cheii, de teamă ca lumea să nu-și bată joc de el și să spună că are vedenii. Toate aceste gânduri îl chinuiau, iar febra îl cuprinse din nou și mai tare. Iar medicii, nemaștiind ce să facă, îi spuseră reginei că prințul e bolnav de dragoste. Regina și regele, sperați, dădură fuga la prinț.

—Fiule, scumpul meu fiu, exclamă regele adânc mâhnit, spune-ne numele celei pe care o dorești: îți jurăm că ți-o vom da, chiar dacă ar fi cea mai nefericită sclavă din lume.

Regina, îmbrățișându-l, îi întări și ea spusele regelui. Prințul, înduioșat de lacrimile și mângâierile părinților lui, le zise:

—Tată și mamă, n-aș vrea să fac o căsătorie care să nu vă fie pe plac. Și,

ca dovadă că așa este, continuă el scoțând de sub pernă inelul cu smarald, mă voi însura cu cea căreia i se va potrivi acest inel, oricine ar fi. Și n-aș prea crede că o fată de rând sau o țarancă ar putea avea un deget atât de fin.

Regele și regina luară inelul, se uitară cu luare-aminte și curiozitate la el și judecară, ca și prințul, că nu putea să i se potrivească decât unei fete de neam mare. Atunci regele, după ce-l îmbrățișa pe fiul său și îl imploră să se facă bine, ieși și puse să se bată toba și să se sune goarneaule și trompetele, anunțând în toate cele patru zări că pofteste pe toate fetele la palat să încerce inelul și că cea căreia i se va potrivi se va căsători cu moștenitorul tronului.

Mai întâi sosiră prințesele, apoi ducesele, marchizele și baroanele; dar degeaba își subțiară ele degetele, nici uneia nu i-a încăput inelul. Au trebuit să aducă lucrătoarele și ucenicele, dar și ele, deși erau toate foarte frumoșele, aveau degetele prea groase. Prințul, care se simțea mai bine, încerca el însuși inelul pe degetele tuturor fetelor. În sfârșit, au ajuns la cameriste; nici ele n-au izbutit mai bine. Nu mai era nimeni în palat care să nu fi încercat inelul și să nu fi dat greș, când prințul ceru să fie chemate slujnicele, bucătăresele, ciobănițele. Au fost aduse toate în fața lui; dar inelul n-a încăput nici până la unghia degetelor lor butucănoase, roșii și scurte.

—Ați chemat-o pe Piele de măgar aceea, care mi-a făcut o prăjitură zilele trecute? întrebă prințul.

Începură cu toții să râdă și îi răspunseră că nu, că prea era murdară și neîngrijită.

—Să meargă cineva să o cheme imediat, porunci regele. Să nu se spună că am lăsat deoparte pe cineva.

Râzând și bătându-și joc de ea, curtenii dădură fuga s-o caute pe păzitoarea de găște.

Prințesa, care auzise tobele, goarneaule și strigătele heralzilor, bănuise că inelul ei e cauza acestei vânzoleli, îl iubea pe prinț; și, cum adevărata dragoste e temătoare și lipsită de trufie, îi era o frică grozavă ca nu cumva vreuna din doamne să nu aibă degete tot atât de subțiri ca ale ei. Așa că s-a bucurat din suflet când au venit după ea și au bătut la ușă.

Când aflase că se caută un deget pe care să încapă inelul, nu știu ce speranță o împinsese să se pieptene cu grijă și să se îmbrace cu corsetul ei frumos din fire de argint și cu fusta plină de podoabe, de dantele din fir de argint și presărată cu smaralde. De îndată ce auzi bătăile în ușă și pe curteni chemând-o în fața prințului, își trase repede pe deasupra pielea de măgar și deschise ușa; iar oamenii, râzându-și de ea, îi spuseră că o cheamă regele să o mărite cu fiul lui; apoi, în hohote dezlănțuite de râs, o duseră în fața prințului. Uimit și el de felul cum arată biata fată, prințul nu îndrăznea să creadă că ea ar putea fi cea pe care o văzuse atât de frumoasă și bogat împodobită.

—Dumneata locuiești la capătul cărării aceleia dosnice și întunecate, din cea de a treia curte de pășări de la fermă? o întrebă el, trist și încurcat la gândul că se înșelase atât de amarnic.

—Da, Măria Voastră.

—Arată-mi mâna, spuse el tremurând și oftând din adâncul pieptului.

Doamne! Cine au fost cel mai uimiți? Nimeni alții decât regele și regina, șambelanii și toți nobilii de la curte, atunci când de sub pielea neagră și murdară s-a arătat o mânuță delicată, albă și trandafirie, iar inelul s-a potrivit

de minune pe cel mai drăgălaș deget din lume. Și, cu o mișcare, prințesa aruncă pielea de pe ea și apărură de o frumusețe atât de încântătoare, că prințul, deși era încă foarte slăbit, căzu în genunchi și îi strânse mâna cu ardoare, făcând-o să se înroșească rușinată. Dar lucrul acesta a trecut aproape neobservat, căci regele și regina veniră s-o îmbrățișeze din răspuțeri și să o întrebe dacă binevoiește să se mărite cu fiul lor.

Prințesa, încurcată de atâtea mângâieri și de dragostea pe care i-o arăta frumosul prinț, voia tocmai să le mulțumească pentru toate, când plafonul sălii se deschise deodată și Zâna Liliacului, coborând într-un car făcut din ramurile și florile ce-i purtau numele, le istorisi cu nesfârșită grație istoria prințesei. Regele și regina, încântați să audă că Piele de măgar este o mare prințesă, începură să o alinte de două ori mai tare. Dar prințul a prețuit-o și mai mult pentru virtutea ei, iar dragostea lui a crescut aflându-i povestea.

Prințul era așa de nerăbdător să se însoare cu prințesa, că de-abia au avut timpul să facă pregătirile potrivite pentru o căsătorie atât de augustă. Regele și regina o iubeau la nebunie pe nora lor, o mângâiau de mii de ori și o îmbrățișau neîncetat. Ea le-a spus că nu se poate mărita cu prințul fără voia tatălui ei, regele; așa că el a fost primul poftit la nuntă, fără să i se spună cine e mireasa: Zâna Liliacului, care se îngrijea de toate, așa cum se cuvine, le ceruse să facă astfel, de teama celor ce s-ar fi putut întâmpla.

Au venit regi din toate țările; unii purtați în lectici, alții în trăsurile; cei mai îndepărtați au venit călări pe elefanți, pe tigri, pe vulturi; dar cel mai mare și mai puternic era tatăl prințesei, care, din fericire, uitase de dragostea lui rătăcită și se căsătorise cu o foarte frumoasă regină văduvă, cu care nu avusese copii. Prințesa alergă în întâmpinarea lui: el o recunoscă pe dată și o îmbrățișă cu dragoste mare, înainte ca ea să aibă timp să se arunce la picioarele lui.

Regele și regina i-l prezentară pe fiul lor, iar el îi arătă multă prietenie.

Nunta s-a făcut cu o strălucire de neînchipuit. Tinerii soți, nepăsători la toată această măreție, s-au privit numai unul pe celălalt.

Regele, tatăl prințului, l-a încoronat pe fiul lui în aceeași zi și l-a așezat pe tron, cu toată împotrivirea acestui fiu cu inimă nobilă; dar până la urmă, prințul s-a supus.

Sărbătoarea ilustrei nunți a durat aproape trei luni; iar cei doi soți se iubeau atât de mult, încât dragostea lor ar mai dura încă și acum, dacă ei n-ar fi murit după o sută de ani.